

Datum: 09.07.2021
Medij: Nova
Rubrika: Kultura
Autori: Redakcija
Teme: Andraš Urban

Napomena:
Površina: 305

Naslov: Koriolan naš ovdašnji

Strana: 17

Aleksandra
Glovacki

Pozorišna
kritika

Koriolan naš ovdašnji

Vilijam Šekspir, Vedrana Božinović: „History of Motherfuckers - Koriolan“, režija Andraš Urban, Narodno pozorište Bitola, Makedonija.

Sudbina Gajusa Marciusa Koriolanusa, rimskog vojskovođe iz petog veka stare ere, poslužila je Šekspiru kao siže za tragediju „Koriolan“, generalno najmanje izvedenu od svih njegovih „rimskih“ tragedija. Koliko poznat po hrabrosti i veštaj pobjedi nad Volšanima, neprijateljima Rima, toliko je ostao upamćen i po oholosti, zbog koje su mu uskraćene počasti na koje je računao. Gnevan, udružuje se sa dojučerašnjim neprijateljima i udara na rodni grad. Osvetnički mu pohod zaustavlja majka, pa Koriolan na kraju strada od mača nezadovoljnih Volšana. **Narod, pučina, rulja... pokretač** je radnje i jedan od njenih glavnih protagonista. Glad, siromaštvo, nepravedna raspodjela žita za šta je optužen Koriolan, povrh toga njegova oholost, u očima rimske sirotinje u potpunosti zamračuju njegove ratne zasluge kao i ljudske vrline. Na drugoj strani su patriciji senatori - političari, vlasnici manipulacije, kako danas tako i u vreme Rima. Na trećoj strani je on, Koriolan, sam protiv svih.

**OSVETNIČKI MU POHOD
ZAUSTAVLJA MAJKA, PA
KORIOLAN NA KRAJU STRADA
OD MAČA NEZADOVOLJNIH
VOLŠANA**

Taj motiv, naroda i njegove nesposobnosti da vidi dalje od nosa, Andraš Urban izdvaja u svojoj interpretaciji Koriolana, svesno izostavljajući sve ostale, a dramaturškinja Vedrana Božinović ga raspisuje, pretapaju u nama savremene priče, kao podlogu za propitivanje dometa i mogućnosti demokratije. **Njih petoro su narod, sjajni bitoljski glumci, prepuni ener-**

gije, u čvrstoj komunikaciji između sebe, sa publikom, ali i sa svakom reči koju izgovara. To su Sonja Mihajlova, Viktorija Stepanovska Jankulovska, Sandra Gribovska, Ivan Jerčik i Nikolče Projčevski. Oni su porno-narod, obučen iz kontejnera (Blagoj Micevski); porno sirotinja.

Komad počinje monologom Sandre Gribovskij o tome da predstave neće biti, jer glumici nije ni do čega, jer joj se sve smučilo, jer je umorna od beznađa i svega onoga što pošten čovek u ovoj zemlji može da misli i oseća, a očigledno i u Makedoniji (Severnoj).

**TAJ MOTIV, NARODA I NJEGOVE
NESPOSOBNOSTI DA VIDI DALJE
OD NOSA, ANDRAŠ URBAN
IZDVAJA U SVOJIM INTERPRETACIJAMA
KORIOLANA, SVESNO
IZOSTAVLJAJUĆI SVE OSTALE**

Galimatijas i dubrište od prepoznatljivih nam fragmenta života je Urban izrežirao. Uz nešto dokumentarnih citata, uz mnogo ironije spram samog pozorišta, njegovih izražajnih sredstava i moći, bez traženja uzroka i posledica, određivanja krivice i krivaca - poturio je ogledalo, rekla bih kao poslednji pokušaj umornog pozorišnog aktiviste da se bar ono malo sveta u publici dozove pameti. Takođe i uz neka opšta mesta svoje estetike - razbijanje govornice (ili je to prazan postament za spomenik), skidanje glumca do gola, polivanje krvlju, ždranje i pljuvanje, razbacivanje brašnom, žestoke songove Irene Popović Dragović... što bih sve takođe podvela pod onaj ironičan kontekst spram pozorišta i njegovog izraza. **Ko je Koriolan? Ni na to nismo dobili odgovor.** Ipak, i bez svih tih odgovora predstava je publici savršeno jasna, savršeno komunikativna, i ako je suditi po ovacijama na kraju - katarzična.

